

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 22, 2025

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:10456](#) 24-10-2025

Handhaving/Horst aan de Maas

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:10464](#) 24-10-2025

Omgevingsvergunning/Meerssen

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:12044](#) 22-10-2025

Omgevingsvergunning/Velsen

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:6026](#) 13-10-2025

Maatwerkvoorschriften/Hengelo

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2025:5037](#) 29-10-2025

Omgevingsvergunning/Amersfoort

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2025:5096](#) 22-10-2025

Omgevingsvergunning/Hollands Kroon

Annotatie

[De Brummenlijn is niet in beton gegoten](#)

mr. J.E. Dijk

ANNOTATIE

De Brummenlijn is niet in beton gegoten

mr. J.E. Dijk

Vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State (hierna: de Afdeling) is dat de rechter zich moet houden aan onherroepelijke uitspraken die hij in het verleden heeft gedaan in een procedure. Deze jurisprudentie is de 'Brummenlijn' gaan heten; ze is van belang als de rechter een besluit op bezwaar vernietigt, maar in dezelfde uitspraak ook beroepsgronden ongegrond verklaart. Wie niet in hoger beroep gaat tegen het onderdeel van een uitspraak waarin een beroepsgrond ongegrond is verklaard, laat zijn beurt voorbij gaan en kan die beroepsgrond niet meer in een nieuwe procedure aan de orde stellen. Echter, in een recente uitspraak blijkt dat de Afdeling niet altijd onverkort vasthoudt aan de Brummenlijn: er zijn uitzonderingen mogelijk.

Rechtszekerheid

Procederen in het bestuursrecht is een weg vol hobbels en valkuilen. Welke argumenten kunnen wel en niet worden aangevoerd? Wat staat aan een inhoudelijke beoordeling van beroepsgronden in de weg? De Brummenlijn, het vereiste van rechtstreeks belanghebbende, de grondentrichter en het relativiteitsvereiste: het moet de gemiddelde rechtszoekende af en toe gaan duizelen als hij zijn weg zoekt in het oerwoud van bestuursrechtelijke normen.

De Brummenlijn is een lijn die door de Afdeling is uitgezet in een meer dan twintig jaar oude uitspraak (ABRvS 6 augustus 2003, ECLI:NL:RVS:2003:AI0801) en die vervolgens de naam van de Veluwe gemeente Brummen is gaan dragen. Een appellant vocht in die zaak een last onder dwangsom aan die was opgelegd voor het opslaan van allerlei materialen op zijn erf. Het beroep bij de rechtbank werd gegrond verklaard en het besluit op bezwaar vernietigd, maar voor de opslag van een aantal materialen verklaarde de rechter het beroep ongegrond. De Brummense appellant ging niet in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank, want het besluit op bezwaar was immers vernietigd; hij had bij de rechtbank al gelijk gekregen. Het college van burgemeester en wethouders (hierna: B en W) nam vervolgens een nieuw besluit op bezwaar, waartegen de appellant opnieuw in rechte opkwam: eerst bij de rechtbank en

vervolgens in hoger beroep bij de Raad van State. Hij vocht wederom ook de last onder dwangsom aan voor zover zijn beroep in de eerdere, onherroepelijke uitspraak van de rechtbank ongegrond was verklaard.

De Afdeling maakte echter korte metten met die beroepsgronden. Als de rechtbank eerdere beroepsgronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen, brengt de rechtszekerheid met zich mee dat van de juistheid van dat oordeel moet worden uitgegaan. Dus: als een besluit wordt vernietigd maar bepaalde beroepsgronden ongegrond worden verklaard, moet je tegen de rechtbankuitspraak in hoger beroep, ook al heeft de rechtbank het besluit op bezwaar vernietigd. Doe je dat niet, dan kan de rechter in een latere procedure die beroepsgronden niet meer inhoudelijk beoordelen. De appellant heeft dan dus zijn beurt voorbij laten gaan.

De uitspraak in de Brummense procedure is inmiddels meer dan twintig jaar oud, maar staat nog steeds als een huis. Af en toe wordt er door een rechter nog een beroep op de Brummenlijn gedaan. Zie bijvoorbeeld de Afdelingsuitspraak van 12 augustus 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BJ5106, of de uitspraak van de rechtbank Oost-Brabant van 13 september 2018, ECLI:NL:RBOBR:2018:4474.

Rechtsbescherming

In de uitspraak van 22 oktober 2025 oordeelt de Afdeling dat niet altijd onverkort aan de Brummenlijn kan worden vastgehouden. In die procedure hadden B en W de omgevingsvergunning voor het zelfstandig bewonen van een bijgebouw geweigerd. De eigenaar van de woning met bijgebouw ging in beroep tegen dat besluit en won: de rechtbank oordeelde dat het college het vertrouwen had gewekt dat de omgevingsvergunning verleend zou worden. Tegen deze uitspraak werd geen hoger beroep ingesteld en de rechtbankuitspraak werd dus onherroepelijk. De gemeente nam vervolgens een nieuw besluit, inhoudende verlening van de omgevingsvergunning. Tegen dat besluit kwam de buurman op zijn beurt in beroep bij de rechtbank, en vervolgens in hoger beroep bij de Afdeling. Volgens de Brummenlijn zou vanwege het rechtszekerheidsbeginsel van de juistheid van de eerdere rechtbankuitspraak moeten worden uitgegaan, maar daar dacht de Afdeling toch anders over. De buurman was geen partij geweest in de eerdere procedure en hem kon dat ook niet worden verweten. De Afdeling toetste dus het beroep op het vertrouwensbeginsel, voor zover dat door de buurman ter discussie was gesteld weer helemaal inhoudelijk, ongeacht de eerdere onherroepelijke rechtbankuitspraak.

De buurman zal in de eerdere weigering van de omgevingsvergunning geen reden hebben gezien om zich bij de rechtbank als partij te melden. Hij had mogelijk wel als partij aan het

beroep kunnen deelnemen als hij de rechtbank daarom had verzocht, maar de Afdeling vindt dat hem niet valt te verwijten dat hij dat niet heeft gedaan. Vervolgens zal de buurman ook geen kennis hebben gekregen van de rechtbankuitspraak, en pas weer zijn gealarmeerd toen er door de gemeente een omgevingsvergunning werd verleend.

De eerdere uitspraak van de Afdeling stelt hier het belang van de buurman bij een inhoudelijke uitspraak boven het belang van de rechtszekerheid van de vergunninghouder. De Afdeling kiest voor een praktische oplossing, waarbij de rechtsbescherming voorop staat. De Brummenlijn is niet in beton gegoten, en dat is maar goed ook.

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Hollands Kroon

Appellant is niet gehouden aan een eerdere uitspraak van de rechtbank waartegen hij geen hoger beroep kon instellen.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Hollands Kroon heeft een omgevingsvergunning verleend voor het gebruiken van een bijgebouw voor zelfstandige bewoning. Appellant woont op het aangrenzende perceel. Het college had de vergunning in eerste instantie geweigerd, maar de rechtbank Noord-Holland heeft dit besluit vernietigd omdat het college bij de vergunninghouder het vertrouwen had gewekt dat de vergunning verleend zou worden. De rechtbank heeft in deze eerdere uitspraak geoordeeld dat geen sprake is van zwaarwegende belangen van omwonenden die aan verlening van de omgevingsvergunning voor het gebruik van het bijgebouw als woning in de weg staan. Appellant was geen partij bij deze procedure.

Rechtsvragen

1. Is appellant gehouden aan de eerdere uitspraak van de rechtbank Noord-Holland?
2. Kon het college de vergunning, gelet op de belangen van appellant, verlenen?

Uitspraak

1. In de hiervoor vermelde onherroepelijke uitspraak van 8 april 2021 heeft de rechtbank geoordeeld dat [partij] een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel heeft gedaan, omdat aan de eerste en tweede stap van het vertrouwensbeginsel was voldaan. Bij de beoordeling of de bij [partij] gerechtvaardigde verwachtingen moeten worden gehonoreerd, de derde stap, heeft de rechtbank in de voormelde uitspraak geoordeeld dat geen sprake is van zwaarwegende belangen van omwonenden die aan verlening van de omgevingsvergunning voor het gebruik van het bijgebouw als woning in de weg staan.

Aangezien [appellant] geen partij was in het geding dat heeft geleid tot de uitspraak van

8 april 2021 en hem dat niet te verwijten valt, heeft de rechtbank in de nu aangevochten uitspraak van 21 september 2023 terecht overwogen dat [appellant] niet aan deze eerdere uitspraak van 8 april 2021 kan worden gehouden. Dus in deze procedure staat het gehele oordeel over het vertrouwensbeginsel weer ter discussie. De gronden van [appellant] over het vertrouwensbeginsel richten zich echter alleen tegen het oordeel van de rechtbank over de in stap 3 uitgevoerde belangenafweging die aan de verleende omgevingsvergunning ten grondslag ligt, zodat de stappen 1 en 2 van het vertrouwensbeginsel in hoger beroep niet aan de orde zijn.

2. In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank terecht overwogen dat het door [appellant] aangevoerde geen grond biedt voor het oordeel dat de belangen van [appellant] zo zwaarwegend zijn dat ze aan het honoreren van het gerechtvaardigd vertrouwen van [partij] in de weg staan. Dat de bewoning van het bijgebouw voor [appellant] tot onaanvaardbare geluid- en lichtoverlast zal leiden, is niet aannemelijk gemaakt. Aangezien in dit geval sprake is van de bijzondere omstandigheid dat het college bij [partij] gerechtvaardigde verwachtingen heeft gewekt, is er verder geen reden om aan te nemen dat van de vergunningverlening een ongewenste precedentwerking zal uitgaan. Het college zal niet gehouden zijn om mee te werken aan toekomstige gewenste bewoning van bijgebouwen elders in de gemeente op de enkele grond dat het in dit geval afwijking van het bestemmingsplan heeft toegestaan. Omdat geen zwaarwegende belangen in de weg staan aan honorering van het gewekte vertrouwen, hoefde het college ook niet te beoordelen of het aan het belang van [partij] tegemoet kan komen door hem een schadevergoeding toe te kennen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 22-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RVS:2025:5096

Zaaknummer: 202306741/1/R1

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Velsen

Termijnoverschrijding bezwaarfase. Het college van burgemeester en wethouders maakt eisers een gering verwijt. Betrokkenheid van (voormalige) raadsheer, die weliswaar (zeer) juridisch onderlegd is, maar geen professioneel rechtshulpverlener. Ondanks de geringe verwijtbaarheid van de indiener(s) van het bezwaarschrift, heeft het college de geringe termijnoverschrijding van één dag niet verschoonbaar hoeven achten. De partijconstellatie staat daaraan in de weg.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Velsen (het college) heeft een omgevingsvergunning verleend aan een derde-partij voor het uitbreiden en veranderen van een schoolgebouw. Eisers hebben tegen dit besluit bezwaar gemaakt en de voorzieningenrechter gevraagd om een voorlopige voorziening te treffen. Bij het bestreden besluit heeft het college het door eisers gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Rechtsvraag

Is de overschrijding van de termijn voor het indienen van bezwaar verschoonbaar?

Uitspraak

Onder verdere verwijzing naar rechtsoverweging 3.3. van de eerder aangehaalde uitspraak van het CBB (ECLI:NL:CBB:2024:31) overweegt de voorzieningenrechter dat de term 'redelijkerwijs' in artikel 6:11 Algemene wet bestuursrecht (Awb) het bestuursorgaan en de bestuursrechter enige ruimte biedt om ook in gevallen waarin sprake is van een slechts geringe verwijtbaarheid met betrekking tot de termijnoverschrijding, deze niet aan de indiener toe te rekenen. Of sprake is van een geringe verwijtbaarheid is afhankelijk van de omstandigheden van het geval. Een belangrijke factor is de hoedanigheid van de indiener. De mate van deskundigheid en professionaliteit van de burger, de onderneming, de

belangenorganisatie of een andere betrokken entiteit weegt eveneens mee. Bij de beoordeling of van een geringe verwijtbaarheid sprake is, is ook de omvang van de termijnoverschrijding een belangrijke factor. Aan andere factoren kan onder omstandigheden eveneens betekenis toekomen.

Indien het bestuursorgaan of de bestuursrechter tot het oordeel komt dat sprake is van een geringe verwijtbaarheid, is vervolgens de partijconstellatie van belang. Bij een besluit waarbij de rechtszekerheid van actuele of potentiële derden met een tegengesteld belang niet of nauwelijks in het geding is, zal er doorgaans meer ruimte zijn om verschoonbaarheid aan te nemen. De positie van het bestuursorgaan is in dit kader eveneens relevant. Mede afhankelijk van de aard van de aan het bestuursorgaan toevertrouwde (algemene) belangen die met het besluit zijn gemoeid, kan het bestuursorgaan een groot belang hebben bij het verkrijgen van zekerheid over de vraag of dat besluit wel of niet (al) in rechte onaantastbaar is geworden.

De voorzieningenrechter stelt vast, hetgeen door het college ter zitting ook is bevestigd, dat het college eisers van de termijnoverschrijding een gering verwijt maakt. Het college is er daarbij volgens de voorzieningenrechter terecht van uitgegaan dat sprake is van een geringe termijnoverschrijding en dat de eisers en namens hen, de indiener, allen burgers zijn. Het woord in deze procedure wordt namens eisers gevoerd door de in de aanhef van deze uitspraak eerstgenoemde persoon, een (voormalig want gepensioneerd) raadsheer van het gerechtshof Amsterdam. Derde-partij betoogt dat daarom de lat voor de beoordeling van de verwijtbaarheid hoger ligt, maar daar volgt de voorzieningenrechter derde-partij niet. Bedoelde persoon is weliswaar (zeer) juridisch onderlegd, maar hij is niet aan te merken als een professioneel rechtshulpverlener als bedoeld in rechtsoverweging 5.1 van de hiervoor aangehaalde uitspraak van het CBB, te weten: de derde die beroepsmatig rechtsbijstand verleent in de zin van artikel 1, aanhef en onder a, van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) en voor wiens werkzaamheden dus een kostenveroordeling op grond van het Bpb kan worden uitgesproken. Omdat geen sprake is van een professioneel rechtshulpverlener, ligt de lat bij het beoordelen van de verschoonbaarheid niet hoger en geldt de op het individueel geval gerichte contextuele benadering voor het handelen of nalaten van de betrokkene zelf, zoals die beoordeling door het college ook is uitgevoerd.

De voorzieningenrechter is verder van oordeel dat het college, ondanks de geringe verwijtbaarheid van de indiener(s) van het bezwaarschrift, de geringe termijnoverschrijding van één dag niet verschoonbaar heeft hoeven achten. De partijconstellatie staat daaraan in de weg. Het gaat hier immers om een besluit waarbij de rechtszekerheid van derde-partij als vergunninghouder en in het verlengde daarvan de gebruikers van het schoolgebouw in het geding is. De omstandigheid dat – zoals eisers betogen – bij het verlenen van de omgevingsvergunning met de belangen van de vergunninghouder (en potentiële gebruikers

van het schoolgebouw) reeds rekening is gehouden, doet daaraan niet af. Het argument van de partijconstellatie ziet immers op de rechtszekerheid, een belang dat niet eerder is meegewogen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 22-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:12044

Zaaknummer: HAA 25/3853 en HAA 25/4164

Wetsartikelen: 6:11 Awb en 1 onder a Besluit proceskosten bestuursrecht

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Meerssen

Verzoek om een voorlopige voorziening ten aanzien van het primaire besluit, inhoudende het gebruik van de recreatiewoning, wegens ontbreken spoedeisend belang afgewezen. Betekenis van de (technische) bouwactiviteit, waarvoor (nog) meldingen moeten worden gedaan (melding bij aanvang bouwwerkzaamheden en gereedmelding).

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Meerssen (verweerder) heeft aan vergunninghoudster een omgevingsvergunning verleend voor de activiteit 'afwijken van de regels in het omgevingsplan' voor het realiseren van een recreatiewoning. Voor het oprichten van de recreatiewoning is niet ook een omgevingsvergunning voor de activiteit 'bouwen' verleend, omdat in dit specifieke geval op grond van artikel 2.17, derde lid, van het Besluit bouwwerken leefomgeving een meldingsplicht geldt.

Daarmee heeft de verleende omgevingsvergunning alleen betrekking op het gebruik van de (te realiseren) recreatiewoning. Het verzoek om voorlopige voorziening (schorsing van de omgevingsvergunning) ziet daarom ook alleen op dat (aanstaande) gebruik en dus niet op het bouwen ervan.

Rechtsvraag

Is sprake van een spoedeisend belang?

Uitspraak

Zoals hierboven aangegeven geldt voor het bouwen van de recreatiewoning een meldingsplicht. Er dient vier weken voor uitvoering van de bouwwerkzaamheden een melding van aanvang van de bouw te worden gedaan (op grond van artikel 2.18 van het Besluit bouwwerken leefomgeving). Omdat vergunninghoudster nog niet heeft voldaan aan die

meldingsplicht, maar wel was aangevangen met de bouwwerkzaamheden, heeft verweerder bij besluit van 25 september 2025 de bouw stilgelegd tot vier weken nadat een geldige melding is ingediend. Ter zitting heeft vergunninghoudster verklaard dat de melding nog steeds niet is gedaan, maar dat die naar verwachting deze week zal worden gedaan. Dat betekent dat vier weken na indiening van de melding, die volledig en ontvankelijk dient te zijn, de bouw pas weer hervat kan worden. Ter zitting heeft vergunninghoudster verder verklaard dat na hervatting van de bouw nog ongeveer vier á vijf weken nodig zijn voor het afbouwen van de recreatiewoning. Vervolgens dient de bouw, voordat die in gebruik kan worden genomen, gereed te worden gemeld bij het bevoegd gezag. Dit moet worden gedaan ten minste twee weken voor het in gebruik nemen van het bouwwerk (op grond van artikel 2.21 van het Besluit bouwwerken leefomgeving). Met een gereedmelding controleert het bevoegd gezag of de kwaliteitsborging is uitgevoerd volgens de regels.

Als alles verloopt zoals nu gepland, dan zal het vroegst mogelijke in gebruik nemen van de recreatiewoning (daargelaten eventuele vertraging door feestdagen) in de eerste week van januari 2026 plaatsvinden, terwijl, zoals ook ter zitting besproken, de beslissing op het bezwaar van verzoekster halverwege december 2025 is te verwachten. De bezwaarfase eindigt dus eerder dan het moment waarop vergunninghoudster de recreatiewoning (op zijn vroegst) in gebruik zal kunnen nemen, terwijl het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen zich in dit geval beperkt tot de bezwaarfase.

Het thans treffen van een voorlopige voorziening heeft dus geen effect, omdat het in gebruik nemen van de recreatiewoning al door andere oorzaken gedurende de bezwaarfase onmogelijk is. Door deze feiten en omstandigheden is er geen spoedeisend belang dat dwingt tot het treffen van een voorlopige voorziening. Dat is de reden dat de voorzieningenrechter het verzoek om voorlopige voorziening afwijst. Er bestaat verder geen aanleiding voor een vergoeding van griffierecht of proceskosten.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 24-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:10464

Zaaknummer: AWB - 25 _ 2245

Wetsartikelen: 5.1 lid 1 onder a Omgevingswet, 2.17 lid 3 Besluit bouwwerken leefomgeving, 2.18 Besluit bouwwerken leefomgeving en 2.21 Besluit bouwwerken leefomgeving

RECHTSPRAAK

Handhaving/Horst aan de Maas

Afwijzing van een verzoek om voorlopige voorziening tegen een last onder dwangsom, inhoudende het verwijderen van een bijgebouw. De voorzieningenrechter stelt voorlopig oordelend vast dat sprake is van een overtreding van artikel 5.1, eerste lid, onder a, van de Omgevingswet. Hoewel in het bestemmingsplan noch in het inpassingsplan een voorgevelrooilijn is aangegeven, is naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter eenduidig af te leiden dat de voorgevel van de woning de gevel is die evenwijdig ligt aan de weg.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Horst aan de Maas (verweerder) heeft aan verzoeker een last onder dwangsom opgelegd voor een bijgebouw. Verzoeker heeft tegen dit primaire besluit bezwaar gemaakt bij verweerder en de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verzoeker heeft bestreden dat sprake is van een overtreding, omdat naar zijn mening het bijgebouw, ten aanzien waarvan verweerder handhavend optreedt, vergunningvrij is. Daarbij heeft hij zich op het standpunt gesteld dat het aanstonds duidelijk is dat het bijgebouw staat in het achtererf van de op het perceel gelegen woning (hoofdgebouw).

Verweerder is van mening dat het bijgebouw niet staat in het achtererfgebied en daarom niet vergunningvrij is. De aanwezigheid van het bijgebouw zonder omgevingsvergunning voor een omgevingsplanactiviteit is volgens verweerder in strijd met artikel 5.1, eerste lid, onder a, van de Omgevingswet (Ow) en op die grond acht verweerder zich bevoegd om handhavend op te treden.

Rechtsvraag

Is (naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter) sprake van een overtreding van artikel 5.1, eerste lid, onder a, van de Ow, zoals verweerder heeft aangenomen?

Uitspraak

Of sprake is van een overtreding (van artikel 5.1, eerste lid, onder a, van de Omgevingswet) hangt af van het antwoord op de vraag waar de voorgevel van de woning is gelegen. Immers, het achtererfgebied wordt bepaald aan de hand van de voorgevel van het hoofdgebouw (de woning). Zie bijlage I bij artikel 1.1 van het Besluit bouwwerken leefomgeving waarin ‘achtererfgebied’ staat gedefinieerd. Alleen als het bijgebouw in het achtererfgebied is gelegen, is het op grond van artikel 22.27, aanhef onder a, ten tweede van het Omgevingsplan (Bruidsschat) vergunningvrij.

Uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 6 maart 2024 (ECLI:NL:RVS:2024:957) volgt dat indien aanstonds duidelijk is wat de voorkant van een hoofdgebouw is als bedoeld in de definitie van een achtererfgebied, er niet wordt toegekomen aan wat het bestemmingsplan daar mogelijk over bepaalt. Of die duidelijkheid al dan niet bestaat, staat ter beoordeling van de bestuursrechter. Onduidelijkheid ontstaat niet enkel doordat één van de partijen de voorkant van het hoofdgebouw ter discussie stelt. Verder blijkt uit die uitspraak van de Afdeling dat pas als er discussie ontstaat over de vraag welke gevel de voorgevel is, primair moet worden afgegaan op de ligging van de voorgevelrooilijn zoals die in het bestemmingsplan (nu: tijdelijk deel van het omgevingsplan) of de bouwverordening is aangegeven. Als er dan nog twijfel bestaat, is de feitelijke situatie doorslaggevend voor de vraag waar zich de voorgevel bevindt.

Partijen nemen een tegengesteld standpunt in over wat de voorgevel van het hoofdgebouw/de woning is en ook in het traject van de vergunningverlening voor de woning hebben partijen hierover gediscussieerd. Bovendien is feitelijk niet gelijk duidelijk waar de voorgevel gelegen is, aangezien de voordeur in gevel A gelegen is maar deze gevel niet aan de weg gelegen is, dat is namelijk gevel B, terwijl de uitrit naar de weg op beide gevels uitkomt. Dit brengt de voorzieningenrechter ertoe te concluderen dat niet aanstonds duidelijk is wat de voorkant van het hoofdgebouw is.

Nu er discussie is over de vraag welke gevel de voorgevel is, moet primair worden afgegaan op de ligging van de voorgevelrooilijn zoals die in het tijdelijke deel van het omgevingsplan (het voormalige bestemmingsplan ‘[adres] ongenummerd Sevenum’) is aangegeven. Hoewel in het bestemmingsplan geen voorgevelrooilijn is aangegeven, is naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter uit het bestemmingsplan wél eenduidig af te leiden wat onder de voorgevel moet worden verstaan. In artikel 1.74 van de bestemmingsplanregels is bepaald dat de voorgevel de naar de weg gekeerde gevel van een gebouw is of, indien het een gebouw betreft met meer dan één naar de weg gekeerde gevel, de gevel die op het moment van terinzagelegging van het ontwerp van het plan kennelijk als zodanig diende te worden

aangemerkt. Aangezien de woning van verzoeker meer dan één naar de weg gekeerde gevel heeft, is de voorgevel dus de gevel die op het moment van terinzagelegging van het ontwerp van het plan kennelijk als voorgevel is aangemerkt.

Van dit bestemmingsplan maakt deel uit het landschappelijk inpassingsplan (dat ook reeds deel uitmaakte van het ontwerpbestemmingsplan). Daarin is onder 'Locatie en situatie' beschreven: 'De voorzijde nieuwe woningen is gericht op de [adres] (...).' De voorzieningenrechter is voorlopig van oordeel dat hiermee kennelijk de gevel die gericht is op de [adres] (dus gevel B) in het (ontwerp)bestemmingsplan als voorgevel is aangemerkt.

Dit betekent dat het achtererfgebied is gesitueerd zoals verweerder dat in aanmerking heeft genomen, dat het bijgebouw niet vergunningvrij is, en dat sprake is van de door verweerder aangenomen overtreding.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 24-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:10456

Zaaknummer: AWB - 25 _ 2110

Wetsartikelen: 5.1 lid 1 onder a Omgevingswet

RECHTSPRAAK

Maatwerkvoorschriften/Hengelo

De artikelen 2.7, tiende lid, en 2.8, vierde lid, van het Activiteitenbesluit vormen geen kaderstellend plan of programma in de zin van de SMB-richtlijn.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Hengelo heeft aan een asfaltcentrale maatwerkvoorschriften opgelegd in verband met de controle op de emissies van een aantal stoffen vanuit het bedrijf. De maatwerkvoorschriften zijn gebaseerd op de artikelen 2.7 en 2.8 van het Activiteitenbesluit. Het bedrijf stelt dat uit de SMB-richtlijn (richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001) volgt dat voorafgaand aan de vaststelling van de artikelen 2.7, tiende lid, en 2.8, vierde lid, van het Activiteitenbesluit een plan-milieueffectrapportage dan wel een plan-milieueffectrapportage-beoordeling had moeten worden gemaakt. Volgens het bedrijf zijn deze bepalingen onverbindend omdat dit niet is gebeurd.

Rechtsvraag

Zijn de artikelen 2.7, tiende lid en 2.8, vierde lid, van het Activiteitenbesluit onverbindend omdat bij de totstandkoming van deze artikelen de SMB-richtlijn niet in acht is genomen?

Uitspraak

De rechtbank volgt dit betoog niet. Voor toepasselijkheid van de SMB-richtlijn is vereist dat een regeling inhoudelijk het kader vormt voor de toekenning van toekomstige vergunningen voor projecten als bedoeld in bijlage I of II van richtlijn 2011/92/EU. Dat betekent dat de regeling voldoende gedetailleerde en richtinggevende regels moet bevatten over de inhoud, voorbereiding of uitvoering van projecten.

De artikelen 2.7, tiende lid, en 2.8, vierde lid, van het Activiteitenbesluit voldoen niet aan die maatstaf. Zij bevatten geen inhoudelijke normen over emissies of projectkenmerken, maar

bieden het bevoegd gezag ruimte om toezicht te houden en maatwerkvoorschriften te stellen. Zij zien daarmee uitsluitend op de controle van emissies, niet op de emissies zelf. Hierdoor sturen zij niet de aard, omvang of situering van projecten, maar regelen uitsluitend de wijze van controle. Regels die uitsluitend betrekking hebben op toezicht en naleving, zonder dat zij richting geven aan de besluitvorming over concrete projecten, kwalificeren naar het oordeel van de rechtbank niet als kaderstellend in de zin van de SMB-richtlijn.

Hieruit volgt dat de genoemde bepalingen geen kaderstellend plan of programma vormen in de zin van de SMB-richtlijn. Het ontbreken van een plan-mer of plan-mer-beoordeling leidt dan ook naar het oordeel van de rechtbank niet tot onverbindendheid. Deze beroepsgrond slaagt niet.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 13-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:6026

Zaaknummer: ak_23_1606

Wetsartikelen: 2.7 lid 10 Activiteitenbesluit, 2.8 lid 4 Activiteitenbesluit en SMB-richtlijn

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Amersfoort

Volgens de omschrijvingen in Van Dale van de begrippen ‘aaneen’ en ‘stapelen’, kan gestapeld ook aaneen zijn. Gelet op de planregels is in casu de bouw van gestapelde woningen binnen de diverse woonbestemmingen toegelaten.

Casus

Appellante is eigenaresse van de woning. Op grond van het bestemmingsplan ‘Soesterkwartier’ geldt op het perceel de bestemming ‘Wonen - 1’. Appellante heeft op 15 december 2021 bij het college een aanvraag om een omgevingsvergunning ingediend voor het verbouwen van de woning tot vier zelfstandige wooneenheden die uit meerdere ruimten bestaan, te weten twee studio’s op de begane grond en twee studio’s op de eerste etage met daarboven elk een slaapkamer onder de kap van de woning. Bij besluit van 4 februari 2022 heeft het college van burgemeester en wethouders van Amersfoort geweigerd aan appellante een omgevingsvergunning te verlenen voor het verbouwen van een woning op een perceel in Amersfoort. Het college heeft de aanvraag met toepassing van artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) geweigerd, omdat het bouwplan volgens het college in strijd is met de bestemming ‘Wonen - 1’. Binnen die bestemming mag volgens het college alleen aaneen worden gebouwd, terwijl de studio’s volgens het college geen aaneen gebouwde woningen zijn. Het college heeft hierbij gewezen op de systematiek van de vijf onderscheiden woonbestemmingen in het bestemmingsplan. In het besluit van 4 februari 2022 heeft het college gesteld dat het bouwplan voorziet in gestapelde woningen die alleen mogen worden gebouwd binnen de bestemming ‘Wonen - 4’. In het besluit van 25 mei 2022 heeft het college gesteld dat de studio’s het karakter hebben van meergezinswoningen die alleen mogen worden gebouwd binnen de bestemming ‘Wonen - 5’. In beroep heeft het college weer gesteld dat het bouwplan voorziet in gestapelde woningen.

Appellante betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het bouwplan geen betrekking heeft op aaneen gebouwde woningen, maar op gestapelde woningen en dat het bouwplan daarom in strijd is met artikel 17.2.1, aanhef en onder a, van de regels van het

bestemmingsplan. Appellante voert aan dat de vier studio's woningen zijn als bedoeld in het bestemmingsplan en dat uit het bestemmingsplan niet volgt dat aaneen gebouwde woningen niet mogen worden gestapeld, maar grondgebonden moeten zijn.

Rechtspraak

Heeft het college terecht geoordeeld dat de aanvraag van appellante in strijd is met het bestemmingsplan?

Uitspraak

Voor het antwoord op de vraag of een bouwplan in strijd is met het bestemmingsplan zijn de op de verbeelding aangegeven bestemming(en) en aanduiding(en) en de daarbij behorende regels bepalend. Vanwege de rechtszekerheid moet een planregel letterlijk worden uitgelegd. Als die op zichzelf niet duidelijk is en ook niet in samenhang met de andere planregels (systematiek), dan komt betekenis toe aan de niet bindende plantoelichting. Die plantoelichting kan namelijk meer inzicht geven in de bedoeling van de planwetgever.

De studio's zijn zelfstandige wooneenheden die dienen te worden aangemerkt als woningen als bedoeld in artikel 1.87 van de planregels. Het perceel is bestemd voor woningen die aaneen worden gebouwd. In de planregels wordt niet omschreven wat onder de begrippen 'aaneen gebouwd' en 'gestapelde woningen' moet worden verstaan. In het Van Dale Groot Woordenboek van de Nederlandse Taal wordt 'aaneen' omschreven als 'aan elkaar, zonder of met geringe tussenruimte' en 'stapelen' als 'zaken op elkaar stapelen'. Volgens deze omschrijvingen, die niet aan elkaar zijn tegengesteld, kan gestapeld ook aaneen zijn. Gelet hierop sluit artikel 17.2.1, aanhef en onder a, van de planregels, wanneer deze bepaling op zichzelf wordt gezien, niet uit dat binnen de bestemming 'Wonen - 1' gestapeld mag worden gebouwd. Hetzelfde volgt uit deze bepaling wanneer deze in samenhang met de andere planregels (systematiek) wordt gezien. De Afdeling neemt hierbij in aanmerking dat in geen van de andere planregels wordt bepaald dat gestapelde woningen uitsluitend mogen worden gebouwd binnen de bestemming 'Wonen - 4'. Weliswaar volgt uit artikel 20.2.1, aanhef en onder a, van de planregels dat binnen de bestemming 'Wonen - 4' alleen gestapelde woningen mogen worden gebouwd, maar daaruit volgt niet dat gestapelde woningen niet elders in het plangebied zijn toegestaan. Omdat de planregels op dit punt voldoende duidelijk zijn, komt geen betekenis toe aan de plantoelichting waar overigens ook niet uit kan worden afgeleid dat de planwetgever heeft beoogd om gestapelde woningen niet toe te staan binnen de bestemming 'Wonen - 1'. Voor zover het bouwplan in meergezinswoningen voorziet, volgt uit artikel 17.2.1, aanhef en onder a, gezien op zichzelf en in samenhang met de overige planregels, ook niet dat meergezinswoningen, voor zover aaneen gebouwd, niet binnen de bestemming

‘Wonen - 1’ mogen worden gerealiseerd. Het bouwplan voldoet daarmee aan het op grond van artikel 17.2.1, aanhef en onder a, van de planregels geldende vereiste dat de studio’s aaneen moeten worden gebouwd. Gelet daarop is het bouwplan in zoverre niet in strijd met het bestemmingsplan. De rechtbank heeft niet onderkend dat het college de weigering om de aangevraagde omgevingsvergunning te verlenen ondeugdelijk heeft gemotiveerd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RVS:2025:5037

Zaaknummer: 202301220/1/R4

Wetsartikelen: